

8 iulie 2019

Știri Legislative

Dreptul Uniunii Europene

Sumar:

1. Instrumente unionale adoptate și jurisprudența CJUE - selecție iunie 2019

Legislație

Regulamentul (UE) 2019/1020 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind supravegherea pieței și conformitatea produselor și de modificare a Directivei 2004/42/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 765/2008 și (UE) nr. 305/2011

Data publicare JO UE: 25.06.2019 • Data intrare în vigoare: 15.07.2019 • Se aplică de la: 16.07.2021

Regulamentul se aplică unei game largi de produse care fac obiectul legislației de armonizare a Uniunii, în măsura în care nu există dispoziții specifice cu același obiectiv.

Produsele pot fi introduse pe piața Uniunii numai în cazul în care există un operator economic stabilit pe teritoriul unui stat membru. Prin operator economic se înțelege un producător stabilit în Uniune, un importator atunci când producătorul nu este stabilit în Uniune, un reprezentant autorizat al producătorului care are sediul pe teritoriul unui stat membru și a fost mandatat în scris de producător, sau un furnizor de servicii de logistică în ceea ce privește produsele gestionate de acesta în cazul în care niciun alt operator menționat anterior nu este stabilit în Uniune. Operatorul economic îndeplinește următoarele sarcini:

- verifică și întocmește declarația de conformitate și o păstrează la dispoziția autorităților de supraveghere;
- prezintă autorității de supraveghere toate informațiile și documentele necesare pentru a demonstra conformitatea produsului;

- informează autoritățile de supraveghere atunci când consideră că un produs în cauză prezintă un risc;
- cooperează cu autoritățile de supraveghere pentru a remedia orice caz de neconformitate.

Fiecare stat membru este obligat să desemneze una sau mai multe autorități pentru a desfășura activitățile de supraveghere a pieței pe teritoriul său. Regulamentul prevede necesitatea unei asistențe reciproce în cadrul Uniunii prin care o autoritate poate accesa informații sau poate cere măsuri de asigurare a aplicării legislației de conformitate de la omologul său din alt stat membru.

Produsele sunt controlate de autorități vamale sau de supraveghere la intrarea pe piața Uniunii. În cazurile în care produsul nu este însoțit de documentația necesară, nu este marcat sau etichetat corespunzător, sau nu poartă datele de identificare corecte și complete, punerea în liberă circulație poate fi suspendată sau refuzată.

Regulamentul (UE) 2019/818 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 privind instituirea unui cadru pentru interoperabilitatea dintre sistemele de informații ale UE în domeniul cooperării polițienești și judiciare, al azilului și al migrației și de modificare a Regulamentelor (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 și (UE) 2019/816

Data publicare JO UE: 22.05.2019 • Data intrare în vigoare: 09.06.2019 • Se aplică de la: 09/11.06.2019

Regulamentul instituie interoperabilitatea între sistemele de informații ale Uniunii și anume Sistemul de intrare/ieșire (EES), Sistemul de informații privind vizele (VIS), Sistemul european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS), Eurodac, Sistemul de informații Schengen (SIS) și Sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare pentru resortisanții țărilor terțe (ECRIS-TCN), astfel încât aceste sisteme de informații ale UE și datele pe care le conțin să se completeze reciproc. Sistemul nou-creat include o serie de componente, respectiv: un portal european de căutare (ESP), un serviciu comun de comparare a datelor biometrice (BMS comun), un registru comun de date de identitate (CIR) și un detector de identități multiple (MID).

Pentru a se asigura calitatea datelor și respectarea standardelor, eu-LISA instituie mecanisme și proceduri automatizate de control al calității datelor introduse în noile sisteme.

Accesul la aceste date este permis numai autorităților statelor membre care sunt abilitate în acest sens și care în temeiul art. 40 din Regulament dobândesc calitatea de operatori de date cu caracter personal în conformitate cu art. 4 pct. 7 din Regulamentul (UE) 2016/679.

Regulamentul are ca scop îmbunătățirea eficienței verificărilor la frontiere, combaterea imigrației ilegale, îmbunătățirea politicii comune a vizelor, prevenirea,

depistarea și investigarea infracțiunilor grave și de a spori încrederea cetățenilor în măsurile Uniunii din domeniul securității.

Statele membre au responsabilitatea de a se conecta la infrastructurile de comunicare ESP și CIR, de a integra sistemele și infrastructurile naționale existente cu ESP, CIR și MID și de a adopta măsuri legislative pentru a facilita acest proces.

Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 (Directiva privind restructurarea și insolvența)

Data publicare JO UE: 26.06.2019 • Data intrare în vigoare: 10.07.2019 • Termen limită transpunere: 17.07.2021

Directiva are ca obiect stabilirea unor norme cu privire la:

- cadrele de restructurare preventivă la care pot recurge debitorii aflați în dificultate financiară atunci când există o probabilitate de insolvență, în vederea prevenirii insolvenței și a asigurării viabilității debitorului;
- procedurile care conduc la remiterea datoriei angajate de întreprinzători insolvenți și
- măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie.

Prin „restructurare” se înțelege seria de măsuri prin care se urmărește restructurarea activității debitorului care includ schimbarea componenței, a condițiilor sau a structurii activelor și pasivelor debitorului sau a oricărei alte părți a structurii capitalului debitorului, cum ar fi vânzarea de active sau de părți din activitate și, în cazul în care este astfel prevăzut în dreptul intern, vânzarea întreprinderii ca subansamblu funcțional, precum și eventualele modificări operaționale necesare, sau o combinație a acestor elemente.

Directiva nu se aplică întreprinderilor de asigurare sau reasigurare, instituțiilor de credit, firmelor de investiții, contrapărților centrale, depozitarilor centrali, unor instituții financiare, organismelor publice sau persoanelor fizice care nu sunt întreprinzători.

Statele membre sunt obligate să se asigure că debitorii au acces la unul sau mai multe instrumente de avertizare timpurie clare și transparente care să permită detectarea circumstanțelor care ar putea da naștere probabilității insolvenței.

Conform Directivei, debitorii trebuie să aibă acces la un cadru de restructurare preventivă, fără a se aduce atingere altor soluții pentru evitarea insolvenței.

Se prevede posibilitatea aplicării prevederilor directivei și în cazul condamnărilor pentru încălcări grave ale obligațiilor contabile. Debitorii care recurg la procedurile de restructurare preventivă își păstrează total sau cel puțin parțial controlul asupra activelor lor și asupra activității lor curente. Executările silite pot fi suspendate pe o perioadă inițială de 4 luni care poate fi prelungită, fără ca durata totală a suspendării să depășească 12 luni.

Planurile de restructurare care afectează creanțele sau interesele părților afectate disidente, care prevăd finanțare nouă și cele care implică pierderea a peste 25 % din forța de muncă sunt obligatorii pentru părți numai dacă sunt confirmate de o autoritate judiciară sau administrativă. Drepturile lucrătorilor în domeniul muncii nu sunt afectate de acest cadru.

Directiva mai prevede că autoritatea judiciară sau administrativă ia o decizie cu privire la determinarea valorii întreprinderii debitorului numai în cazul în care planul de restructurare este contestat de o parte afectată disidentă, iar orice cale de atac prevăzută de dreptul intern împotriva unei decizii de confirmare sau de respingere a planului de restructurare luată de o autoritate judiciară este introdusă la o autoritate judiciară superioară.

Statele membre sunt obligate să se asigure că întreprinzătorii insolvenți au acces la o procedură care poate conduce la o remitere completă a datoriei, iar mai apoi că aceștia din urmă pot beneficia de sprijin în afaceri. Perioada după care datoria poate fi remisă integral nu poate fi mai mare de trei ani, termen care începe să curgă de la data deciziei de confirmare a planului de restructurare sau de la stabilirea masei bunurilor care fac obiectul procedurii insolvenței.

Orice decădere din dreptul de a demara sau de a exercita o activitate profesională exclusiv pe motivul că întreprinzătorul este insolvent încetează să producă efecte cel mai târziu la sfârșitul perioadei de trei ani menționată anterior. Încetarea efectelor decăderilor se produce fără a fi necesar să se solicite unei autorități judiciare sau administrative să deschidă o procedură suplimentară.

Declararea creanțelor, depunerea planurilor de restructurare sau de rambursare, comunicarea către creditori și depunerea de contestații sau formularea unor căi de atac pot fi efectuate pe cale electronică, inclusiv în situații transfrontaliere.

Directiva (UE) 2019/944 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iunie 2019 privind normele comune pentru piața internă de energie electrică și de modificare a Directivei 2012/27/UE

Data publicare JO UE: 14.06.2019 • Data intrare în vigoare: 04.07.2019 • Termen limită transpunere: 31.12.2020

Din motive de claritate și pentru a aduce completări ce se grefează pe necesitățile actuale ale pieței energiei, Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice va fi abrogată începând cu 01.01.2021.

Prin noua directivă se urmărește stimularea concurenței și garantarea furnizării de energie electrică la cel mai competitiv preț. Statele membre și autoritățile de reglementare trebuie să faciliteze accesul transfrontalier pentru noii furnizori și producători. Se dorește eliminarea obstacolelor nejustificate în cadrul pieței interne de energie electrică în ceea ce privește intrarea, funcționarea și ieșirea de pe piață, fără a aduce atingere competențelor rezervate statelor membre în relațiile cu țări terțe.

Se stabilesc norme esențiale referitoare la organizarea și funcționarea sectorului energiei electrice al Uniunii, în special norme privind abilitarea și protecția consumatorilor, privind accesul deschis la piața integrată, privind accesul terților la infrastructura de transport și de distribuție, cerințele în materie de separare și norme privind independența autorităților de reglementare ale statelor membre.

Nu în ultimul rând, directiva prevede modalitățile de cooperare între statele membre, autoritățile de reglementare și operatorii de transport și de sistem în vederea realizării unei piețe interne de energie electrică complet interconectate care să sporească integrarea energiei electrice din surse regenerabile, concurența liberă și siguranța alimentării.

Directiva (UE) 2019/790 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind dreptul de autor și drepturile conexe pe piața unică digitală și de modificare a Directivelor 96/9/CE și 2001/29/CE

Data publicare JO UE: 17.05.2019 • Data intrare în vigoare: 06.07.2019 • Termen limită transpunere: 07.06.2021

Directiva conține prevederi din domeniul drepturilor de autor și a drepturilor conexe pe piața digitală.

În primul rând se prevăd excepții de la protejarea textului și a datelor atunci când acestea sunt extrase în scopuri cum ar fi cercetarea științifică, activități didactice și transfrontaliere, sau pentru conservarea patrimoniului cultural.

Publicațiile de presă sunt protejate prin prevederea unui drept al editorilor de a autoriza sau a interzice unui prestator de servicii ale societății informaționale să utilizeze publicația în mediul online.

Printre cele mai importante prevederi ale directivei sunt cele care stabilesc reguli prin care se îmbunătățesc practicile de licențiere pe piața digitală garantând acces la conținutul creativ și clarificând temeiul legal în baza căruia își desfășoară activitatea un prestator de servicii online de partajare de conținut (de exemplu YouTube), care va trebui să încheie acorduri de licențiere corecte și adecvate pentru a preveni exploatarea celor care îi folosesc serviciile.

Jurisprudență

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 5 iunie 2019. GT împotriva HS. (Cauza C-38/17)

Trimitere preliminară - Protecția consumatorilor - Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii - Directiva 93/13/CEE - Articolul 3 alineatul (1) - Articolul 4 alineatul (2) - Articolul 6 alineatul (1) - Contract de împrumut exprimat în monedă străină - Comunicare către consumator a cursului de schimb aplicabil sumei puse la dispoziție în monedă națională după încheierea contractului.

Articolul 3 alineatul (1), articolul 4 alineatul (2) și articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări a unui stat membru, astfel cum a fost interpretată de instanța supremă a acestui stat membru, în temeiul căreia nu este lovit de nulitate un contract de împrumut exprimat în monedă străină care, deși precizează suma exprimată în monedă națională corespunzătoare cererii de finanțare a consumatorului, nu indică cursul de schimb care se aplică acestei sume în scopul de a stabili valoarea definitivă a împrumutului în monedă străină, stipulând în același timp, în una dintre clauzele sale, că respectivul curs va fi stabilit de împrumutător într-un document separat după încheierea contractului,

- *în cazul în care această clauză a fost redactată în mod clar și inteligibil în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 93/13, în măsura în care mecanismul de calcul al sumei totale împrumutate, precum și cursul de schimb aplicabil sunt prezentate în mod transparent, astfel încât un consumator mediu, normal informat și suficient de atent și de avizat să poată evalua, pe baza unor criterii precise și inteligibile, consecințele economice care îl privesc și care decurg din contract, printre care în special costul total al împrumutului său, ori, în cazul în care rezultă că respectiva clauză nu este exprimată în mod clar și inteligibil,*
 - *în cazul în care clauza respectivă nu este abuzivă în sensul articolului 3 alineatul (1) din această directivă sau, dacă este abuzivă, contractul în cauză poate continua să existe fără aceasta conform articolului 6 alineatul (1) din Directiva 93/13.*
-

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 5 iunie 2019. Skype Communications Sàrl împotriva Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT). (Cauza C-142/18)

Trimitere preliminară - Rețele și servicii de comunicații electronice - Directiva 2002/21/CE - Articolul 2 litera (c) - Noțiunea de «servicii de comunicații electronice» - Transmitere de semnale - Serviciu de voce peste Protocolul de Internet (VoIP) către numere de telefon fixe sau mobile - Serviciu SkypeOut.

Articolul 2 litera (c) din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009, trebuie interpretat în sensul că furnizarea de către editorul unui program informatic a unei funcționalități care oferă un serviciu „Voice over Internet Protocol (VoIP) [voce peste Protocolul Internet (VoIP)], care permite utilizatorului apelarea de la un terminal a unui număr fix sau mobil din planul național de numerotare prin intermediul rețelei telefonice publice comutate (RTPC) a unui stat membru, constituie un „serviciu de comunicații electronice” în sensul acestei dispoziții, în condițiile în care furnizarea serviciului respectiv, pe de o parte, conduce la remunerarea editorului și, pe de altă parte, implică încheierea de către acesta a unor acorduri cu furnizorii de servicii de telecomunicații autorizați în mod corespunzător să transmită și să termine apelurile către RTPC.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 6 iunie 2019. P. M. și alții împotriva Ministerraad. (Cauza C-264/18)

Trimitere preliminară - Proceduri de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii - Directiva 2014/24/UE - Articolul 10 litera (c) și litera (d) punctele (i), (ii) și (v) - Validitate - Domeniu de aplicare - Excluderea serviciilor de arbitraj și de conciliere și a anumitor servicii juridice - Principiile egalității de tratament și subsidiarității - Articolele 49 și 56 TFUE.

33 *Ținând seama de caracteristicile lor obiective, serviciile de arbitraj și de conciliere prevăzute la acest articol 10 litera (c) nu sunt, așadar, comparabile cu celelalte servicii incluse în domeniul de aplicare al Directivei 2014/24. Rezultă că, fără a aduce atingere principiului egalității de tratament, legiuitorul Uniunii a putut, în cadrul puterii sale de apreciere, să înlătore serviciile prevăzute la articolul 10 litera (c) din Directiva 2014/24 din domeniul de aplicare al acesteia din urmă.*

34 În al doilea rând, în ceea ce privește serviciile furnizate de avocați, prevăzute la articolul 10 litera (d) punctele (i) și (ii) din Directiva 2014/24, din considerentul (25) al acestei directive rezultă că legiuitorul Uniunii a luat în considerare faptul că astfel de servicii juridice sunt furnizate de obicei de către organisme sau persoane fizice desemnate sau selectate într-un mod care nu poate fi reglementat de norme privind achizițiile publice în anumite state membre, astfel încât aceste servicii juridice trebuiau să fie excluse din domeniul de aplicare al directivei menționate.

35 În această privință, trebuie să se arate că articolul 10 litera (d) punctele (i) și (ii) din Directiva 2014/24 nu exclude toate serviciile care pot fi furnizate de un avocat în beneficiul unei autorități contractante din domeniul de aplicare al directivei menționate, ci doar reprezentarea legală a clientului său în cadrul unei proceduri în fața unei instanțe internaționale de arbitraj sau de conciliere, în fața instanțelor, a tribunalelor sau a autorităților publice ale unui stat membru sau ale unei țări terțe, precum și în fața instanțelor judecătorești sau instituțiilor internaționale, dar și consilierea juridică oferită în vederea pregătirii sau în eventualitatea unei astfel de proceduri. Astfel de servicii furnizate de un avocat nu sunt concepute decât în cadrul unei relații intuitu personae dintre avocat și clientul său, marcată de cea mai strictă confidențialitate.

36 Or, pe de o parte, o astfel de relație intuitu personae dintre avocat și clientul său, caracterizată prin libera alegere a apărătorului și prin raportul de încredere dintre client și avocatul său, face dificilă descrierea obiectivă a calității așteptate a serviciilor care trebuie furnizate.

37 Pe de altă parte, confidențialitatea relației dintre avocat și clientul său, al cărei obiect constă, în special în circumstanțele descrise la punctul 35 din prezenta hotărâre, atât în a prezerva deplina exercitare a dreptului la apărare al justițiabililor, cât și în a proteja cerința potrivit căreia orice justițiabil trebuie să aibă posibilitatea de a se adresa liber avocatului său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 1982, AM & S Europe/Comisia, 155/79, EU:C:1982:157, punctul 18), ar putea să fie amenințată de obligația autorității contractante de a preciza condițiile de atribuire a unui astfel de contract, precum și de publicitatea care trebuie asigurată în astfel de condiții.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 12 iunie 2019. Patent-och registreringsverket împotriva Mats Hansson. (Cauza C-705/17)

Trimitere preliminară - Mărci - Directiva 2008/95/CE - Articolul 4 alineatul (1) litera (b) - Risc de confuzie - Impresie de ansamblu - Marcă anterioară înregistrată cu o declarație de renunțare - Efectele unei astfel de renunțări asupra întinderii protecției mărcii anterioare.

Articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care prevede o declarație de renunțare care ar avea ca efect să excludă un element al unei mărci complexe vizat de această declarație din analiza factorilor relevanți pentru a se stabili existența unui risc de confuzie în sensul acestei dispoziții sau să atribuie unui astfel de element, de la bun început și în mod permanent, o importanță limitată în această analiză.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 12 iunie 2019. Oro Efectivo SL împotriva Diputación Foral de Bizkaia. (Cauza C-185/18)

Trimitere preliminară - Taxa pe valoarea adăugată (TVA) - Directiva 2006/112/CE - Articolul 401 - Principiul neutralității fiscale - Achiziționarea de către o întreprindere, de la particulari, de obiecte cu un conținut ridicat de aur sau de alte metale prețioase în scopul revânzării - Impozit pe transferurile patrimoniale.

Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și principiul neutralității fiscale trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care supune unui impozit indirect aplicabil transferurilor patrimoniale, altul decât taxa pe valoarea adăugată, achiziționarea de către o întreprindere, de la particulari, de obiecte cu un conținut ridicat de aur sau de alte metale prețioase, atunci când aceste bunuri sunt destinate activității economice a întreprinderii respective care le revinde, în vederea transformării lor și, ulterior, a reintroducerii lor în circuitul comercial, unor întreprinderi specializate în fabricarea de lingouri sau de diverse obiecte din metale prețioase.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 12 iunie 2019. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów împotriva Orange Polska S.A. (Cauza C-628/17)

Trimitere preliminară - Protecția consumatorilor - Directiva 2005/29/CE - Practici comerciale neloiale ale întreprinderilor față de consumatori - Noțiunea de «practică comercială agresivă» - Obligația consumatorului de a lua o decizie comercială finală în prezența curierului care îi remite condițiile generale ale contractului.

Articolul 2 litera (j) și articolele 8 și 9 din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a

Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului trebuie interpretate în sensul că folosirea de către un comerciant a unui mod de încheiere sau de modificare a contractelor de furnizare de servicii de telecomunicații precum cel în discuție în litigiul principal, în cadrul căreia consumatorul trebuie să ia decizia comercială finală în prezența unui curier, care îi remite modelul de contract, fără a putea lua cunoștință în mod liber de conținutul său în prezența acestui curier,

- *nu constituie o practică comercială agresivă în orice situație;*
- *nu constituie o practică comercială agresivă prin exercitarea unei influențe nejustificate doar ca urmare a netrimiterii consumatorului în mod anticipat și individual, în special prin e-mail sau la adresa de domiciliu, a tuturor modelelor de contracte, atunci când acest consumator a avut posibilitatea ca înainte de vizita curierului să ia cunoștință de conținutul lor, și*
- *constituie o practică comercială agresivă prin exercitarea unei influențe nejustificate în special atunci când comerciantul sau curierul acestuia adoptă comportamente neloiale care au efectul de a face presiuni asupra consumatorului, astfel că libertatea sa de alegere este afectată în mod semnificativ, cum ar fi comportamentele care îl incomodează pe acest consumator sau care perturbă reflecția acestuia privind decizia comercială care urmează a fi luată.*

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 13 iunie 2019. Procedură penală împotriva lui Gianluca Moro. (Cauza C-646/17)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie penală - Directiva 2012/13/UE - Dreptul la informare în cadrul procedurilor penale - Articolul 6 alineatul (4) - Dreptul la informare cu privire la acuzare - Informare cu privire la orice modificare a informațiilor oferite, acolo unde este necesar pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor - Modificarea încadrării juridice a faptelor care fac obiectul acuzării - Imposibilitatea persoanei suspectate sau acuzate de a cere, în cursul procedurii orale, aplicarea pedepsei negociate prevăzute de dreptul național - Diferență în caz de modificare a faptelor pe care se întemeiază acuzarea.

Articolul 6 alineatul (4) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și articolul 48 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia persoana suspectată sau acuzată poate cere, în cursul procedurii

orale, aplicarea unei pedepse negociate în cazul unei modificări a faptelor pe care se întemeiază acuzarea, iar nu în cazul unei modificări a încadrării juridice a faptelor care fac obiectul acuzării.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 19 iunie 2019. Skatteverket împotriva Holmen AB. (Cauza C-608/17)

Cerere de decizie preliminară formulată de Högsta förvaltningsdomstolen. Trimitere preliminară - Impozit pe profit - Grup de societăți - Libertatea de stabilire - Deducere a pierderilor înregistrate de o filială nerezidentă - Noțiunea de «pierderi definitive» - Aplicare în cazul unei subfiliale - Legislație a statului de reședință al societății-mamă care impune o deținere directă a filialei - Legislație a statului de reședință al filialei care limitează compensarea pierderilor și care o interzice în anul lichidării.

1) *Noțiunea de pierderi definitive ale unei filiale nerezidente, în sensul punctului 55 din Hotărârea din 13 decembrie 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), nu se aplică unei subfiliale, cu excepția cazului în care toate societățile intermediare între societatea-mamă care solicită o degrevare de grup și subfiliala care înregistrează pierderi care pot fi considerate definitive sunt rezidente ale aceluiași stat membru.*

2) *În vederea aprecierii caracterului definitiv al pierderilor unei filiale nerezidente, în sensul punctului 55 din Hotărârea din 13 decembrie 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), împrejurarea că statul membru căruia îi aparține filiala nu permite transferul pierderilor unei societăți către un alt contribuabil în anul lichidării nu este determinantă, cu excepția cazului în care societatea-mamă demonstrează că îi este imposibil să valorifice aceste pierderi asigurându-se, în special prin intermediul unei cesiuni, că ele sunt luate în considerare de către un terț în contul exercițiilor viitoare.*

3) *În ipoteza în care împrejurarea menționată la punctul 2 din prezentul dispozitiv ar deveni relevantă, nu prezintă importanță măsura în care legislația statului filialei care a înregistrat pierderi care pot fi calificate ca fiind definitive a avut drept consecință faptul că o parte a acestora nu a putut fi compensată cu profiturile curente ale filialei nerentabile sau cu cele ale unei alte entități din același grup.*

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 19 iunie 2019. Skatteverket împotriva Memira Holding AB. (Cauza C-607/17)

Trimitere preliminară - Impozit pe profit - Grup de societăți - Libertatea de stabilire - Deducere a pierderilor înregistrate de o filială nerezidentă - Noțiunea de «pierderi definitive» - Fuziune prin absorbție a filialei de

către societatea-mamă - Legislație a statului de reședință al filialei care nu acordă deducerea pierderilor în cadrul unei fuziuni decât în privința entității care le-a înregistrat.

1) *În vederea aprecierii caracterului definitiv al pierderilor unei filiale nerezidente, în sensul punctului 55 din Hotărârea Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), împrejurarea că statul membre căruia îi aparține filiala nu permite transferul pierderilor unei societăți către o altă persoană impozabilă în caz de fuziune, în timp ce un astfel de transfer este prevăzut de statul membru căruia îi aparține societatea-mamă în caz de fuziune între societăți rezidente, nu este determinantă, cu excepția cazului în care societatea-mamă demonstrează că îi este imposibil să valorifice aceste pierderi asigurându-se, în special prin intermediul unei cesiuni, că ele sunt luate în considerare din punct de vedere fiscal de către un terț în contul exercițiilor viitoare.*

2) *În ipoteza în care împrejurarea menționată în prima întrebare ar deveni relevantă, nu prezintă importanță faptul că nu există în statul de reședință al filialei nicio altă entitate care ar fi putut deduce aceste pierderi în caz de fuziune dacă o astfel de fuziune ar fi fost autorizată.*

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 19 iunie 2019. Meca Srl împotriva Comune di Napoli. (Cauza C-41/18)

Trimitere preliminară - Achiziții publice - Directiva 2014/24/UE - Articolul 57 alineatul (4) literele (c) și (g) - Atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii - Motive de excludere facultative de la participarea la o procedură de achiziție publică - Abatere profesională gravă care pune sub semnul întrebării integritatea operatorului economic - Reziliere a unui contract anterior ca urmare a deficiențelor în executarea lui - Acțiune în justiție care împiedică autoritatea contractantă să aprecieze neîndeplinirea obligațiilor contractuale până la soluționarea procedurii jurisdicționale.

Articolul 57 alineatul (4) literele (c) și (g) din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia introducerea unei acțiuni în justiție împotriva deciziei de reziliere a unui contract de achiziții publice luate de o autoritate contractantă ca urmare a unor deficiențe semnificative survenite în timpul executării sale împiedică autoritatea contractantă care lansează o nouă cerere de ofertă să facă vreo apreciere, în faza de selecție a ofertanților, cu privire la fiabilitatea operatorului vizat de această reziliere.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 20 iunie 2019. Lînea Directa Aseguradora SA împotriva Segurcaixa Sociedad Anónima de Seguros y Reaseguros. Cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Supremo. (Cauza C-100/18)

Trimitere preliminară - Asigurare de răspundere civilă auto - Directiva 2009/103/CE - Articolul 3 primul paragraf - Noțiunea de «pagube produse de vehicule» - Prejudiciu material cauzat unui imobil de incendiul unui vehicul staționat într-un garaj privat al acestui imobil - Acoperire prin asigurarea obligatorie.

Articolul 3 primul paragraf din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi trebuie interpretat în sensul că intră în sfera noțiunii de „pagube produse de vehicule”, menționată în această dispoziție, o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care un vehicul staționat într-un garaj privat al unui imobil, utilizat în conformitate cu funcția sa de mijloc de transport, a luat foc, provocând un incendiu, care își are originea în circuitul electric al acestui vehicul, și a cauzat prejudicii imobilului respectiv, chiar dacă vehiculul menționat nu a fost deplasat timp de mai mult de 24 de ore înainte de producerea incendiului.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 24 iunie 2019. Comisia Europeană împotriva Republicii Polone. (Cauza C-619/18)

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru - Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE - Stat de drept - Protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii - Principiile inamovibilității și independenței judecătorilor - Reducerea vârstei de pensionare a judecătorilor Curții Supreme - Aplicare în cazul judecătorilor în exercițiu - Posibilitate de continuare a exercitării funcției de judecător peste această vârstă condiționată de obținerea unei autorizații acordate prin decizia discreționară a președintelui Republicii.

Pe de o parte, prevăzând aplicarea măsurii care constă în reducerea vârstei de pensionare a judecătorilor Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) în cazul judecătorilor în exercițiu care au fost numiți la această instanță înainte de 3 aprilie 2018 și, pe de altă parte, acordând președintelui Republicii puterea discreționară de a prelungi funcția judiciară activă a judecătorilor instanței menționate peste vârsta de pensionare nou-stabilită, Republica Polonă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 24 iunie 2019. Procedură penală împotriva lui Daniel Adam Popławski. (Cauza C-573/17)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie penală - Mandat european de arestare - Decizii-cadru - Lipsa efectului direct - Supremația dreptului Uniunii - Consecințe - Decizia-cadru 2002/584/JAI - Articolul 4 punctul 6 - Decizia-cadru 2008/909/JAI - Articolul 28 alineatul (2) - Declarație a unui stat membru care îi permite să aplice în continuare instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate aplicabile înainte de 5 decembrie 2011 - Declarație tardivă - Consecințe.

1) *Articolul 28 alineatul (2) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană trebuie interpretat în sensul că o declarație făcută, în temeiul acestei dispoziții, de către un stat membru ulterior adoptării acestei decizii-cadru nu poate să producă efecte juridice.*

2) *Principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu impune unei instanțe naționale să lase neaplicată o dispoziție a dreptului național incompatibilă cu dispoziții ale unei decizii-cadru, precum deciziile-cadru în discuție în litigiul principal, care continuă să se producă efecte juridice în conformitate cu articolul 9 din Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la tratate, întrucât aceste dispoziții sunt lipsite de efect direct. Autoritățile statelor membre, inclusiv instanțele judecătorești, sunt totuși obligate să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a dreptului lor național care să le permită să asigure un rezultat compatibil cu finalitatea urmărită de decizia-cadru vizată.*

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 26 iunie 2019. Aleš Kuhar și Jožef Kuhar împotriva Addiko Bank d.d. Cerere de decizie preliminară formulată de Višje sodišče v Mariboru. (Cauza C-407/18)

Trimitere preliminară - Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii - Directiva 93/13/CEE - Procedură de executare silită a unei creanțe ipotecare - Act notarial direct executoriu - Control judiciar al clauzelor abuzive - Suspendarea executării silite - Necompetența instanței sesizate cu cererea de executare silită - Protecția consumatorilor - Principiul efectivității - Interpretare conformă.

Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretată, în lumina principiului efectivității, în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia instanța națională sesizată cu o cerere de executare silită a unui contract de credit ipotecar,

încheiat între un profesionist și un consumator sub forma unui act notarial direct executoriu, nu dispune, fie la cererea consumatorului, fie din oficiu, de posibilitatea de a examina dacă clauzele cuprinse într-un astfel de act nu au un caracter abuziv în sensul acestei directive, și, pe acest temei, de a suspenda executarea silită solicitată.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 27 iunie 2019. RD împotriva SC. Cerere de decizie preliminară formulată de Okresní soud v Českých Budějovicích. (Cauza C-518/18)

Trimitere preliminară - Cooperare judiciară în materie civilă - Regulamentul (CE) nr. 805/2004 - Titlu executoriu european pentru creanțele necontestate - Certificarea unei hotărâri judecătorești ca titlu executoriu european - Standarde minime aplicabile procedurilor privind creanțele necontestate - Pârât fără adresă cunoscută care nu s-a prezentat la ședința de judecată.

Regulamentul (CE) nr. 805/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004 privind crearea unui titlu executoriu european pentru creanțele necontestate trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instanță nu poate să obțină adresa pârâtei, acesta nu permite să se certifice ca titlu executoriu european o hotărâre judecătorească privind o creanță, pronunțată în urma unei ședințe de judecată la care nu s-au prezentat nici pârâta, nici curatorul desemnat în vederea procedurii.

**TUCA ZBARCEA
ASOCIATII**

Șos. Nicolae Titulescu nr. 4-8
America House, Aripa de Vest, et. 8
Sector 1, 011141, București, România
T + 4 021 204 88 90
F + 4 021 204 88 99
E office@tuca.ro
www.tuca.ro

Acest material informativ are numai un caracter orientativ. Scopul său nu este de a oferi consultanță juridică cu caracter definitiv, care se va solicita conform fiecărei probleme legale în parte. Pentru detalii și clarificări privind oricare dintre subiectele tratate în Știri Legislative, vă rugăm să ne contactați la datele sus-menționate.